

Miljøministeren (Niels Matthiasen):

Det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, at den virksomhed, spørgeren sigter til, er Højby Minkfarm, beliggende i Trundholm kommune i Vestsjællands amt.

Miljøstyrelsen har oplyst følgende om sagen vedrørende Højby Minkfarm:

»Minkfarmen er oprettet i 1939, og virksomheden omfatter 740 avlsdyr. Virksomheden ligger på en ejendom, der udgør ca. 5.000 m² og er beliggende i et område, der ifølge bygningsvedtægt for Trundholm kommune er udlagt til boligområde. Minkfarmen er omgivet af boligbebyggelse på alle sider.

I 1969 meddelte den daværende sundhedskommission minkavlser Asger Johansen påbud om at foretage afhjælpende foranstaltninger, som følge af klager over gener fra minkfarmen.

Efter fornyede klager indskærpede sundhedskommissionen i skrivelse af 23. oktober 1970 over for Asger Johansen, at de tidligere meddelte påbud om bl. a. renholde'se af farmen skulle overholdes, idet man under hensyn til minkfarmens beliggenhed midt i et boligkvarter måtte forlange, at disse gener helt blev undgået.

I 1975 blev sagen på baggrund af fornyede klager fra en række omboende taget op af kommunalbestyrelsen i henhold til miljøloven, der trådte i kraft 1. oktober 1974.

Efter anmodning fra kommunalbestyrelsen forhandlede teknisk udvalg med ejeren om en ordning, hvorefter virksomheden kunne bringes til ophør. Da udvalget imidlertid ved denne forhandling ikke fandt, at der var mulighed for at opnå en frivillig ordning, nedlagde kommunalbestyrelsen efter indstilling fra udvalget herefter ved skrivelse af 5. oktober 1976 forbud mod fortsat drift af farmen efter 1. januar 1978.

Denne afgørelse blev af Dansk Pelsdyravlervforening for Asger Johansen påklaget til miljøstyrelsen.

Miljøstyrelsen stadfæstede i skrivelse af 16. februar 1978 kommunalbestyrelsens afgørelse, idet man var enig med denne i, at generne fra virksomheden ikke fandtes at kunne begrænses effektivt ved meddelelse af yderligere påbud om afhjælpende foranstaltninger.

For at sikre en rimelig afvikling af virksomheden fandt miljøstyrelsen dog, at fristen

for ophør af virksomheden burde fastsættes til den 1. marts 1981, idet miljøstyrelsen samtidig fastsatte en række vilkår for virksomhedens drift, indtil den bliver afviklet.«

Sagen blev indbragt for miljøankenævnet, der traf afgørelse den 17. maj 1978. Miljøankenævnet stadfæstede miljøstyrelsens afgørelse med den ændring, at fristen for ophør på stedet fastsattes til den 1. marts 1980.

Som bekendt er miljøankenævnets afgørelser endelige.

Med hensyn til det rejste spørgsmål om, hvorvidt jeg finder det rimeligt, at virksomheden ikke kan opnå erstatning som følge af lukningen, kan jeg oplyse, at der ikke i miljøloven er hjemmel til at yde erstatning for tab, som skyldes krav i medfør af miljølovgivningen, herunder i forbindelse med nedlæggelse af virksomheder.

Efter folketingets behandling af forslag til lov om miljøbeskyttelse blev der nedsat et udvalg til nærmere undersøgelse af spørgsmålet om eventuel indførelse af hjemmel til at yde erstatning for merudgifter som følge af sådanne krav i henhold til miljøloven.

Udvalget har afgivet betænkning den 18. august 1976. Et flertal i udvalget kunne ikke anbefale, at der søges tilvejebragt lovhjemmel til at yde erstatning (godtgørelse) for økonomiske tab som følge af krav i medfør af miljølovgivningen, og denne indstilling er blevet fulgt af regeringen.

Jeg kan tilføje, at spørgsmålet om, hvorvidt et erstatningskrav i forbindelse med en lukning som den omhandlede vil kunne støttes på dansk rets almindelige erstatningsregler, henhører under domstolene.

Til *finansministeren* (31/5 78) af:

Nathalie Lind (V):

»Kan ministeren godtage princippet i kulturministeriets forslag om, at den nye chef for Det kgl. Teater som følge af åremålsansættelse både skal have en højere løn – ifølge pressen 400.000 kr. – end den nuværende teaterchef og tilsagn om efter fratræden at få en stilling som kontorchef under kulturministeriet?«

(Spm. nr. 821).

Begrundelse.